RECENZIJA KRATKE PROZE IVE MLADENIĆ

Kratka proza Ive Mladenić povezuje prepoznatljiva i dosljedno provedena tema: pitanje što u ljudskom životu doista ima vrijednost. Predmeti koji se pojavljuju u pričama – drveni slon, stara škrinja, pohabani atlas, snimka na mobitelu, kutija s dječjim uspomenama – naizgled su bezvrijedni ili sasvim obični. Međutim, upravo preko njih autorica otvara prostor sjećanja, obiteljskih odnosa, gubitaka i malih privatnih povijesti.

Vrijednost ovih priča nalazi se u njihovoj jednostavnosti. Autorica ne pokušava velike emocije proizvesti velikim riječima, nego konkretnim detaljem. Rat, siromaštvo, starost, obiteljski raspad ili nasilje uglavnom ostaju u pozadini, dok se u prvom planu nalaze ljudi koji pokušavaju sačuvati nešto svoje: uspomenu, dostojanstvo, ljubav ili tek mogućnost da sanjaju o životu koji nisu proživjeli.

Posebnu vrijednost daju joj dijalektalni dijalozi, koji likove smještaju u prepoznatljiv društveni i regionalni prostor bez potrebe za opširnim objašnjavanjem. Autorica također uvjerljivo piše o ljudima koji se inače rijetko nalaze u središtu književne pozornosti: starim ženama, radnicima, siromašnim obiteljima, majkama i ljudima čije su biografije obilježene ratom, neimaštinom i odricanjem.

Riječ je o rukopisu koji ima emocionalnu uvjerljivost, prepoznatljiv autorski senzibilitet i jasnu tematsku jezgru.

Robert Međurečan